

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: J.B., nar. „X“, bytem „X“, zastoupený: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem** se sídlem AK v Praze, Na Zlatnici 301/2, Praha 4, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2. 4. 2014, čj. KrÚ 22547/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 20. 11. 2013, č.j. MUPC 19065/2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 20. 6. 2013 v 10:42 hod.

v obci Břežky, ul. Obránců míru, řídil nákladní vozidlo tov. zn. IVECO, reg. zn. „X“, s nákladním přívěsem reg. zn. „X“, a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích o 11km/h (po odečtení možné odchylky měřicího zařízení). Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Žalobní body:

Žalobce předně popírá řádné zjištění skutkového stavu věci a trvá na tom, že nejvyšší povolenou rychlost v obci nepřekročil. Na svoji obhajobu uvádí, že před místem, kde byl hlídkou strážníků zastaven, projížděla tmavá dodávka, která těsně před stanovištěm městských strážníků odbočila doprava. Je proto toho názoru, že obsluha měřicího zařízení při měření rychlosti změřila jiné vozidlo. Žalobce tvrdí, že zasahující strážník si byl této okolnosti vědom, což vyvozuje zejména z jeho chování, kdy se snažil přesvědčit žalobce, aby uhradil blokovou pokutu ve výši 500 Kč s tím, že žalobci nebude připsán žádný bod. Tvzení o tom, že bylo změřeno jiné vozidlo, považuje za prokázané odborným posudkem, který přiložil k žalobě, což vyvozuje z absence záměrného kříže.

Žalobce zpochybnil, že se jednalo skutečně o zasahujícího strážníka příslušné městské policie, není tedy jasné, kdo měření prováděl a jaké vozidlo bylo měřeno, to mělo být objasněno výsledkem svědka, kterého žalobce blíže nespecifikoval. Žalobce má za to, že uvedené skutečnosti byly dostatečným důvodem pro zastavení správního řízení. Provedený svědecký výslech zasahujícího městského strážníka Ž. neprokázal skutkový stav věci, který mu je kladen za vinu. Má za to, že záměrný kříž není obsažen na fotografii vložené do spisové dokumentace. *„Tvzení správního orgánu o existenci krásné, velké a barevné fotografie s jasným, červeným křížem nemá oporu ve spisu.“* Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 66, podle kterého *„...existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj odehrál, jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“* Výpověď svědka Ž. označil žalobce za zcela nevěrohodnou, když jej znevěrohodňuje tvrzením, že tento buď podal křivou výpověď, nebo nepostihl žalobce za spáchání přestupku spočívajícího v tom, že si vybavoval telefonát při jízdě.

Žalobce poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně se nezabýval námitkou neoprávněné osoby provádějící měření, což byl podle něho důvod pro zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem. Dle žalobce se správní orgány dále nevypořádaly s jeho námitkou o absenci fotografie z výstupu měřicího zařízení se záměrným křížem a rovněž nesprávně odmítly provedení důkazu návodem k obsluze.

Žalobce předložil krajskému soudu tzv. „odborný posudek“, který byl vypracován na základě zadání advokáta žalobce. Zpracovatel posudku vycházel z oznámení podezření z přestupku, z protokolu o dopravním přestupku, z ověřovacího listu a z osvědčení o proškolení strážníka městské policie, přičemž dospěl k závěru, že vozidlo na fotografii je plně identifikovatelné. Fotografie však není opatřena záměrným křížem, proto nelze určit, který objekt byl měřen.

Žalobce proto navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro vady řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že **rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeno blanketním odvoláním, které nebylo i přes výzvu správního orgánu prvního stupně doplněno, proto bylo přezkoumáno v rámci revizního principu.** Žalovaný poukázal na častou praxi osoby, která vystupovala jako zmocněnec žalobce, označil ji za zneužívání procesních práv a uvedl, že postup zmocněnce je popíráním smyslu správního soudnictví. **Má za to, že ze strany žalobce se jedná o obcházení § 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), podle kterého se lze domáhat ochrany před správním soudnictvím až po vyčerpání řádných opravných prostředků. Ty žalobce sice vyčerpal, avšak pouze formálně, když neuplatnil žádné námitky.** Skutkový stav byl dle žalovaného spolehlivě zjištěn na základě fotodokumentace a na základě protokolu o dopravním přestupku ve spojení s výpovědí svědka Ž., který prováděl měření. Umístění záměrného kříže je zřejmé i na černobílé fotografii, která je součástí spisu, navíc žalobce podepsal oznámení podezření z přestupku, je zřejmá identifikace vozidla a je zřejmé, že se jedná o vozidlo označené nápisem odtahová služba, přičemž svědek Ž. vyloučil, že by bylo měřeno vozidlo jedoucí za vozidlem žalobce. Dále žalovaný poukázal na upřesňující fotografie. Ty byly zmocněnci žalobce ukázány při ústním jednání 16. 10. 2013. Co se týče žalobcem vzpomínaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 – 66, v nyní projednávané věci proti sobě nestojí dvě skutkové verze, které by nebyly prokázány. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že neměl za bezpečně prokázané, že žalobce držel při řízení motorového vozidla mobilní telefon, proto se projednáním tohoto přestupku nezabýval.

Co se týče námitek do totožnosti osoby provádějící měření, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je jasně uvedeno, že měření provedl strážník Ž., což bylo prokázáno jeho výpovědí ve spojení s potvrzením o absolvování školení. Odvolací orgán se touto námitkou nezabýval, neboť nebyla v odvolání uplatněna. S ohledem na uvedené navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení podezření z přestupku ze dne 24. 6. 2013, kdy je jako osoba provádějící měření uveden strážník Ž. Ve správním spise je dále založena fotodokumentace, a to fotografie s uvedením rychlosti 61 km/h, na níž je zřejmé vozidlo žalobce, záměrný kříž na fotografii jednoznačný není. Dále je založena fotografie žalobce a detail nákladního vozidla a přívěsu. **Z protokolu o ústním jednání ze dne 16. 10. 2013 je jednoznačné, že svědek Ž. potvrdil, že osobně prováděl měření rychlosti vozidla žalobce.** Svědek popsal rovněž způsob, jakým vyměřil, a to přípravu a zaměření vozidla.

Měření rychlosti bylo provedeno proškolenou obsluhou, což je doloženo dokladem o proškolení, přičemž měřicí zařízení je doloženo ověřením rychloměrů a současně se jednalo o místo schválené k měření městskou policií, a to Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje. Fotodokumentace překročení povolené rychlosti je podložena protokolem o dopravním přestupku a fotodokumentací přestupce a vozidla po jeho zastavení. Ve věci bylo nařízeno ústní jednání na den 16. 10. 2013, kdy se dostavil zmocněnec žalobce Ing. M. J., který

omluvil žalobce. Svědek Ž. potvrdil, že v obci Břehy prováděl měření rychlosti. V daném případě se jednalo o nákladní vozidlo s vlekem na osobní vozidla. Svědek potvrdil, že se jednalo o radar, který drží měřicí osoba v ruce a dojde-li k rozkolísání, zaměření není možné. Dne 20. 10. 2013 zmocněnec žalobce Ing. J. v elektronickém podání uvedl, že není průkazné, že strážník Ž. prováděl měření, neboť jeho jméno absentuje na fotografii výstupu. Tvrdil, že měřicí zařízení prováděla třetí osoba a dále, že absentuje záměrný kříž. Již správní orgán prvního stupně k těmto námitkám uvedl, že všechny snímky v dané věci jsou k dispozici v originále a jsou ukládány v barevné podobě, přičemž záměrný kříž je naprosto najisto umístěn na předním nárazníku měřeného nákladního vozidla vedle jeho registrační značky, navíc je vozidlo označeno nápisem odtahová služba. Dále poukázal na to, že zmocněnec mohl svoje námitky uplatnit proti svědkovi při ústním jednání a dále, že není povinností uvádět jména a čísla strážníků, kteří obsluhují měřicí zařízení. Rovněž tak vyloučil jakoukoliv manipulaci se snímky, a to v důsledku porovnání s barevnými snímky uloženými na serveru.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že zmocněnec žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včasným elektronickým blanketním odvoláním, které nebylo doplněno, přestože byl zmocněnec obviněného k doplnění vyzván.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud má v souladu se správními orgány za jednoznačně prokázané, že v dané věci prováděl měření příslušným měřicím zařízením strážník Ž. To bylo prokázáno jeho výpovědí učiněnou při ústním jednání dne 16. 10. 2013: „**Já jsem prováděl měření rychlosti, jsem osobou oprávněnou uvedeného zařízení obsluhovat. Měřil jsem rychlost vozidla, které přijíždělo ze směru Živanice. Jednalo se o nákladní vozidlo a byl za ním vlek na osobní vozidla.**“ Žalobce přitom kromě ryze účelového tvrzení o přítomnosti jiného civilisty, který měl provádět měření, nesdělil krajskému soudu žádný důvod, který by znevěrohodnil osobu zasahujícího strážníka městské policie (např. okolnosti svědčící o podezření poškodit žalobce). Za relevantní důvod nelze považovat tvrzení o snaze přesvědčit žalobce uhradit blokovou pokutu (policista zcela logicky objasnil možné varianty postupu) ani okolnost svědčící ve prospěch žalobce spočívající v tom, že žalobce nebyl postižen za držení telefonu za jízdy, neboť toto se mu nepodařilo prokázat (tedy správní orgány postupovaly v souladu se zásadou presumpce neviny). Ohledně posuzování věrohodnosti výpovědi policistů krajský soud odkazuje na **obecný závěr konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu o předpokladu nepodjatosti policistů**, když např. z rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007- 114 jednoznačně vyplývá, že **policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat.** (Obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 100/2011-70 ze dne 2. 5. 2012; č.j. 8 As 100/2011 – 75, ze dne 2. 5. 2012; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nss soud.cz). Pokud jde o výše zmíněného civilistu, hodnotí krajský soud toto tvrzení jako zoufalou snahu žalobce o zvrácení prokázaného skutkového děje, když ani neuvedl žádnou reálnou specifikaci („*jakési mladé ucho*“) takové osoby a zejména toto neuvedl v „oznámení podezření

přestupku,“ kde měl možnost se k věci vyjádřit, a stejně tak toto tvrzení neuplatnil ani zmocněnec žalobce při ústním jednání, ač svědkovi Ž., který vypověděl, že osobně prováděl měření, kladl při výslechu otázku. Ze všech těchto důvodů krajský soud uzavřel, že námitka žalobce o tom, že není prokázáno, kdo vlastně prováděl měření, není důvodná.

Pokud jde o námitku neprůkaznosti fotodokumentace pro absenci záměrného kříže, tuto okolnost nevyhodnotil krajský soud jako stěžejní ve věci. Z obsahu správního spisu nelze jednoznačně potvrdit, že založená fotografie obsahuje záměrný kříž, jak tvrdí žalovaný, avšak **z porovnání detailu reg. zn. zaměřeného vozidla je zcela nepochybné, že se jedná o registrační značku vozidla žalobce.** Ztotožnění vozidla může být dáno právě reg. zn. či dokonce jinými markantami daného vozidla. Tímto ztotožněním je tak vyvráceno i tvrzení žalobce o možnosti, že byla změřena tmavá dodávka jedoucí před žalobcem.

Vzhledem k tomu, že skutkový děj a zavinění žalobce bylo jednoznačně prokázáno, jak právě uvedeno, vyhodnotil krajský soud případné dokazování přeloženým odborným posudkem žalobce jako nadbytečné. A to právě z toho důvodu, že po vyhodnocení dokazování provedeného správními orgány nezbyly žádné neobjasněné okolnosti, které by byly sto zvrátit prokázanou vinu žalobce.

Krajský soud podal ucelený právní názor na věc, který zcela vylučuje důvodnost veškerých žalobních námitek. Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do širě odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“** (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Tedy krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

K zvolené procesní strategii žalobce uvádí krajský soud „*obiter dictum*“ následující.

Žalobce všechny námitky obsažené v žalobě, které mohl uplatnit v odvolacím řízení, přesunul na „scénu“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví princip plné jurisdikce, když s.ř.s. s účinností od 1. 1. 2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., *Reforma českého soudnictví*, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřilí munici“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak žalobce by si měl být vědom toho, že ne vždy se jedná o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně v dispozici obviněného“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III.ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. **Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky.** Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy

Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Nelze přitom opomenout, že četné osoby zastupované v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným právním zástupcem, které vystupují jako žalobci v jiných věcech přestupků, rovněž zvolily uvedenou procesní strategii.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. srpna 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Vladimíra Píchová